

att Riksdagen måtte bevilja Skånes anstalt för döfstumma ett årligt anslag af 10,000 R:dr, och att detta anslag må få beräknas retroaktivt från och med den dag nämnda anstalt börjat sin undervisningsverksamhet eller den 1 sistlidne September.

Om remiss till Stats-Utskottet anhålles.

Stockholm den 26 Januari 1872.

J. Tranchell.

Häri instämmer

O. B. Olsson.

N:o 129.

Af Herr L. J. Lönnberg: Angående upphäfvande af nu gällande bestämmelser om stämmings ställande på första tingsdagen.

Genom Kongl. resolutionen på allmogens besvär den 17 September 1723, § 82, är stadgadt, att stämningar i rättegångsmål till häradsrätt icke kunna eller böra ställas annorledes än på första tingsdagen, och såsom grund därför är anfördt, att de rättsökande å sagde dag måste enhälligt sig infinna för att tingspredikan bevista och åhöra de Kongl. förordningar, som komma att uppläsas. Nämnda stadgande synes sedermera vara bekräftadt genom Kongl. resolutionen på allmogens besvär den 16 Mars 1739, § 68, som tillika bestämmer, att domaren vid tingets början, när parterne uppropas, bör tillsäga dem, på hvilken dag hvar och en bör vara tillstädes samt först afhjelpa de långväga, hvaremellertid det tillåtes dem, som äro närmare till tingställen boende, att resa hem och sköta sina sysslor.

Bih. till Riksd. Prot. 1872. 1 Saml. 2 Afd. 2 Band. 11 Häft.

Det lär vara allmänt känt, hvilka stora olägenheter, som föranledas af ofvannämnda föreskrift om stämningars ställande på första tings- eller rättegångsdagen, särdeles i de härader eller tingslag, der tingen räcka flera dagar. Icke allenast parter än afven inkallade vittnen i instämde mål måste nemligen infinna sig å första rättegångsdagen af tinget, i de flesta fall utan annat ändamål än att undfå besked å hvilken af de följande dagarne deras sak till handläggning förekommer och då de ånyo böra vid tinget sig inställa. Att härigenom uppstår ökade besvär och tidsförlust med ty åtföljande, ofta nog kännbara kostnader för de rättsökande, lär vara alltför påtagligt.

Dessa nu antydda olägenheter kunna dock, efter hvad mig vill synas, afhjelpas derigenom, att stämning till häradsrätt afven må utställas till viss annan rättegångsdag af ting å den första, hvarigenom således både parter och vittnen medelst stämningen blifva underrättade om den dag under tinget, då deras mål förekommer till behandling. Dessutom skulle dymedelst den väsendtliga fördel afven vinnas, att domaren sattes i tillfälle att å särskild rättegångsdag under tinget upptaga och handlägga sådana, mången gång angelägna mål, som af en eller annan orsak icke kunnat inom föreskrifven tid före tingets början genom stämning anhängiggöras.

Något hinder för en förändring i nu angifna syftning bör icke möta af de för åberopade stadgandet i Kongl. resolutionen den 17 September 1723 anförda grunder, emär allmänna författningar nu mera icke vid häradstingen uppläsas eller publiceras, och bevisandet af tingspredikan torde bero af de rättsökandes egen böjelse och godtfinnande.

I följd af det sålunda i korthet anförda tillåter jag mig härmed vördsamt föreslå, att Riksdagen ville för sin del besluta och hos Kongl. Maj:t i underdånighet anhålla:

att hvad genom Kongl. resolutionen på allmogens besvär den 17 September 1723 och den 16 Mars 1739 finnes stadgadt, angående stämmingsställande på första tingsdagen, måtte till all kraft och verkan upphävas.

Om remiss till vederbörligt Utskott anhålles.

Stockholm den 26 Januari 1872.

L. J. Lönnberg.